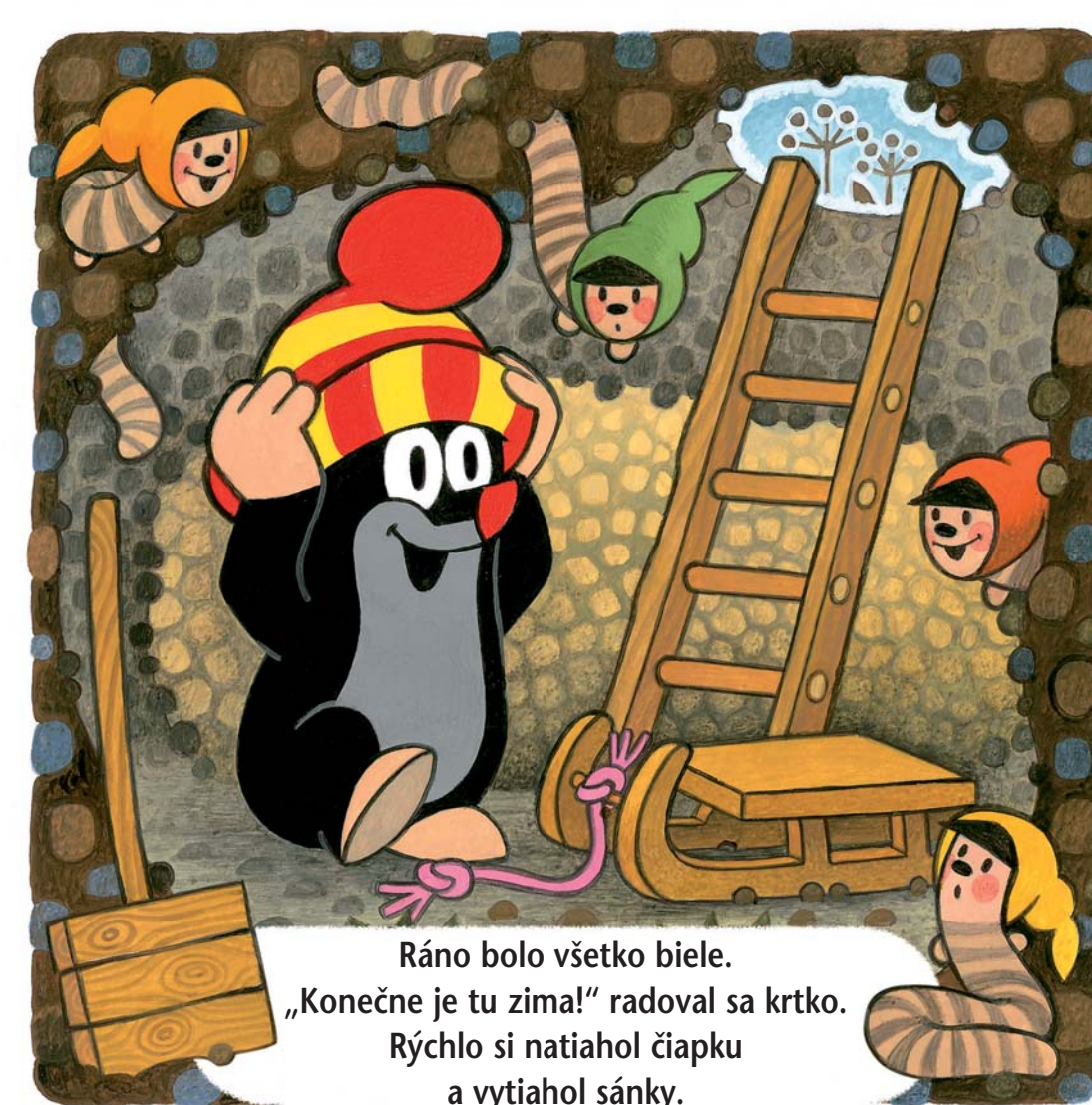

Ráno bolo všetko biele.
„Konečne je tu zima!“ radoval sa krtko.
Rýchlo si natiahol čiapku
a vytiahol sánky.

Všade sa belelo, ale bola to len inováť.
Pekne sa na ňu pozerá, ale sánkovať sa
na nej nedá. „Aha, oblak!
Azda z neho zachumelí,“ pípala sýkorka.

Lenže to bol obláčik ako dlaň. Nech robil,
čo robil, vyfúkol len jednu jediná
snehovú vločku. „Chumelil by som,
ale nemám vodu,“ vzdychol smutne.

„Voda bude,“ sľúbil mu krtko.
Uháňal domov po misky z gaštanových šúp
a potom ich z prameňa jednu
po druhej naplnil vodou.

Obláčik pil a pil, rástol a rástol, až z neho
bolo veľké mračno. „Tak čo bude s tou
chumelicou?“ volala sýkorka.
Bála sa, aby napokon neuletel.

Vtom už mračno na zem sypalo vločku za
vločku. Každá bola iná, jedna krajšia
než druhá. Krtko so sýkorkou
mohli na nich oči nechať.